

Tabula

fuit ideas ponere.	t.c. 19	Eufortuniū z ipm incertū est.	3. 6. 59
Non eodē mō p̄hysicōz z Mathematicōz definitur.	2. t. 19	Et casus: q̄q; fortuna: causē p̄ accēs sunt.	t. c. 7
Quo nā modo sci; medic; sint.	t. c. 20	Quod est a casuz: a fortuna est: non autē eē.	2. t. c. 57
Nālis consideratio ad mām z formā extendit.	t. c. 21	Fortuna inuenit in habētib; dñiū suoz actū.	t. c. 58
Duplex questio, si p̄siderat nālis de mām, aut de forma, aut de composito ex vtriq;.	t. c. 22	Zur bene fortunatos vulgo: felices vocat;	t. c. 58
Aliq; antiquoz de sola mām autē p̄siderare.	2. 22	Non habentes p̄positum: vt puri: z bestię: nihil faciunt a fortuna.	t. c. 59
Forma, p̄ter zmped. z Democri. nullus alioz tetigit. ibidem	3. 22	Prorare? lapides qb? deoz are fuit: fortunatos dixit, ibidem	t. c. 60
Ar̄s imitatur nām.	3. 22	Casus tā in aiativ; q̄ in carētib; aia reperit.	t. c. 60
Ad scientiam eandem, z materiam, z formam: cōsiderare pertinet.	ibidem	Quē ex ea extrinseca pp̄ fine fūta: casu fieri dicim?.	t. c. 61
Finē, z ea q̄ ad finē sunt, idē cōsiderare bz.	t. c. 23	Signūq; casus vano propinquū est.	t. c. 62, 63
Oleōdit. q̄ nālis bz p̄siderare mām, z formā.	t. c. 23, 24, 25	In q̄ nā maxime casus a fortuna d. sc̄riminet.	t. c. 64
Artifex, ibi p̄m mām construit.	ibidem	Casus: z fortuna ad cām efficientē reducunt.	t. c. 65
Discrimen inter vtentē, z facientē.	ibidem	Extirpat opinio asserē: fortunā celestū cām esse.	t. c. 66
Quouq; nālis forma, z mām p̄siderare oz.	t. c. 26	Nāz intellectus p̄iozes sunt fortunaz: casu.	t. c. 67
Mā est de his q̄ sunt ad aliqd fm dici.	t. c. 26	Quatuor sunt causę: assignat ratio.	t. c. 68, 69
Necessitas determinandi de causis.	t. c. 27	Oēs causas p̄hysicōs consideratē bz.	t. c. 70
Causa p̄ dē de mā.	t. c. 28	Etēs causę: q̄q; in vna coincidunt.	2. t. c. 70
Forma est causa est.	t. c. 28	P̄hysicōs q̄q; mota motū p̄siderare bz: q̄ b̄ pacto nō sunt minime.	t. c. 71
Causa itē dō, de p̄n? vnde motus. i. de efficiente.	t. c. 29	Perperā qdā triplex sciāz genus hinc nacti sunt.	co. eodem
Causa dō: z de fine.	t. c. 29	Prorare qdā: nāli: in oī causis assignat.	t. c. 72
Zor modis causę dicuntur.	t. c. 30	Nālis cām mālemouentē: z forma considerat.	t. c. 73
Partes definitiones reducunt ad cām formale.	t. c. 30	Qm nā est pp̄ finē: ob hoc ipm cōsiderare decet.	t. c. 74
Nūqdē effectus, plures causę esse possunt.	2. t. c. 30	Q̄o sit demonstrandū a nālī p̄ oēs causas.	2. t. c. 74
Quēdā sibi inuicē cāz sunt fm diuerfam spēm causę.	ibidem	Nā est de his q̄q; sunt pp̄ finem.	t. c. 75
Idem causa est p̄iozum q̄q;.	ibidem	Oēs fere in necessariū oīa reducunt: ob hoc cōsiderandum est: q̄o se habeat necessariū in p̄hysicō.	ibidem
Causę oēs, ad quatuor capita redigunt.	t. c. 31	Questio si nā agit pp̄ finem.	t. c. 76, 77
Dubiū de partibus totius, z propositionibus.	co. eodem	Improbatur q̄q; ex capitis? falsū eē: nāz nō agē pp̄ finē z t. c. 77	t. c. 77
Finis est causa causaz.	t. c. 32	In nā pus est pp̄ posteri? sicuti z in arte.	t. c. 78
Causaz modi quot sunt.	2. t. c. 32	In his q̄ p̄t heritariē: nāzōs imitat nām.	t. c. 79
Dicitur causa.	ibidem	Quē nā operari nō potārs perficit.	ibidem
Causaz vna, per se, per accēs alia.	t. c. 33	Qd nā agat pp̄ finē: maxime appz in aialibus non opārib; z voluntatem.	t. c. 80
Itē causa diuidit, in potentē, z actu operantē.	t. c. 33, 35	Aranez? formicę opant p̄ nām.	ibidem
Causaz alia cōplexa, minime alia.	t. c. 36	Forma cum sit finis: q̄nōnis oīa sunt per ipsam, ergo finis est in nālibus.	t. c. 81
Modi oēs causaz quōdē sunt.	2. t. c. 36	Occasio ob quā antiquāz auferebāt: agere pp̄ finē.	t. c. 82
Causa in actu, simul est cū suo effectu, z cū illo corūp̄it, causa sāt in po?.	t. c. 37	Sic peccatū accidit ija q̄ sunt fz arēitā z q̄ bz nām sunt. ibi.	ibidem
Nūqdē effectus, nō interit.	t. c. 38	Monstra peccata sunt nāz.	ibidem
Intra qdā, z sup̄emā causam arēre decet.	t. c. 38	Nā ordine procedit: vt p̄imum semē: inde aial: postremo homo fiat.	t. c. 83
Causę ḡnālēs, ḡnālī? effectib; z eēz correspondēt.	t. c. 39	In plāis: minuz p̄z nām agere pp̄ finē.	2. t. 83
Opōrtū est de casu, z fortuna determinare.	t. c. 39	Semina aialiv; sic z ipsa aialia nā ḡnant.	t. c. 84
Quid mouit antiquoz? vt negaret casum, z fortunā?	t. c. 40	Negantes nām agere propter finem: nām: ea q̄ fm nām sunt destrunt.	2. t. c. 84
Nūqdē antiquoz? dō fortuna aut casu, nec sermōnē habuit.	t. c. 41	Nā est de his q̄ sunt semp̄ nō aut fortuna.	t. c. 85
Pessime egerūt antiq; nō determinātes de fortuna.	t. c. 42	Ar̄s non delibaret: nō agit pp̄ finē.	t. c. 86
Antiq; poluere aliq; esse a fortuna.	t. c. 42	Et si nā nō delibaret: nō agit pp̄ finē.	ibidem
Aburdū ē, nō tractare p̄soos p̄soos de fortuna.	t. c. 42	Cōcludit: q̄ nā est causaz agit pp̄ finē.	ibidem
P̄fici fortuna q̄q; vii sunt, vt zmped. z Democri.	2. t. 43	In rebus nālibus: quē necessitas est?	t. c. 87
P̄ filosofozum quidam cēlum casu, z fortuna, factum esse contendunt.	t. c. 44	Quid necessariū abfoluit: ex sup̄pōnez?	co. eodem
Non ē pole, fortuito diuina illa corpora facta esse.	t. c. 45, 46	Aliq; opinant in nālibus reb? esse simp̄ neciū ex mā.	2. 87
Fortuna (fm aliquos) humano intellectui manifesta ē.	t. c. 47	Incoenues in reb? nālib? ex necessitate oīa eē māz.	t. 88
Zur aliqua a fortuna esse viuz.	t. c. 48	Nō eē nālia p̄nt abfzq; māz dispōne.	ibidem
Entiū qdā sūt pp̄ fine delibēratū, qdā minime.	t. c. 49	Necessitas nālium est ex sup̄pōne.	ibidem
Entiū pp̄ fine, qdā p̄ voluntatē, qdā minime sūt.	2. t. c. 49	In sciētīz inuenit neciū: sūt z in nālibus.	t. c. 89
Causa duplex, p̄ se z per accēs.	t. c. 50	Causę in necessitate inuicē ordinatē sunt.	t. c. 90
A fortuna effecta, effectui per se coniunguntur, ipsaq; per accidens sunt.	co. eodem	P̄hysic? magis finalēz: māle cām p̄siderare bz.	t. c. 91
Sub qua causa, fortunam reponemus?	t. c. 51	Neciū in p̄hysicōs affinitatē: nēciari sciāz.	t. c. 92
Fortuna, est causa per accidens, in ijs quęz proposito pp̄ finēz in minoz parte.	t. c. 52	Nil vetat in definitio: ne quāsdā māles p̄soos p̄oii.	ibidem
Ob infinitas causas, homini ignota est fortuna.	t. c. 53	Mā individualis: definitio nō ingredit.	ibidem
A fortuna nihil p̄ se euenit, multo p̄ accēs.	t. c. 54		
Q̄ fortunatio nō est semp̄: ob fine rōne esse dō.	t. c. 55		
Si causę p̄ accēs, oēs a fortuna esse, dicere puenit?	2. t. c. 55		
Fortuna ea dicim? bonā, cū bonū euenit: z eē malā.	t. c. 56		
Eufortuniū, q̄n segz aliqd magnū bonū, infortuniū eē, 2. t. 56			

In tertio.

Necessitas determinandi de motu. t. c. 1
Ignoratio motus: esse est ignorari naturam. ibidem
P̄hys. 2do.